

Beszámoló a külföldi tanulmányaimról

2014 tavaszán pályáztam meg a Felkai András Alapítvány ösztöndíját, amelyet a Budapesti Corvinus Egyetem mesterszakos hallgatójaként egy fél éves részképzés támogatásához szerettem volna felhasználni. Az Egyetemen jelenleg Vezetés és szervezés (Controlling szakirány) és Pénzügy (Vállalati pénzügyek szakirány) mesterszakoknak vagyok a hallgatója, alapszakos diplomámat pedig a Budapesti Gazdasági Főiskola Pénzügyi és Számviteli Főiskolai karán (Ismertebb nevén „PSZF”) szereztem, pénzügy és számvitel alapszakon, számvitel szakirányon.

Mindig tudtam, hogy valami hiányzott az életemből, de sajnálatos módon sosem engedhettem meg magamnak egy külföldi tanulmányi utat. Az igazi álmom mindig Németország volt, mert meg szerettem volna ismerni a híres német precizitást, a német gazdaságot és német minőség világhírű színvonalát.

2012-ben elhatároztam, hogy ha török, ha szakad, én Németország legjobb egyetemére fogok járni és a Felkai Alapítványnak köszönhetően ez az álmom meg is valósult. Az ösztöndíjnak köszönhetően sikerült megteremtenem az anyagi fedezetet arra, hogy egy féléves szemesztert eltöltssek a Mannheim Universitát „Master in Management” mesterképzésén, amelyeket itt Németországban a legjobb képzések között tartanak számon.

A képzés során részt veszek szuperintenzív német nyelvtanfolyamon és az MMM mesterszakról vehetek fel tantárgyakat, amelyeket a magyarországi mesterképzésem diplomáinak megszerzéséhez szükséges kreditekbe bele tudok majd számíttatni.

A diplomáim megszerzése után vállalat átvilágítással és pénzügyi beszámolók elemzésével szeretnék foglalkozni, amely tudásomat az úgynevezett „Mergers and Acquisitons” üzletágban tevékenykedő tanácsadó cégek valamelyikénél szeretnék kamatoztatni. A németországi egyetemen ennek megfelelően olyan tantárgyakat hallgatok, mint például „Corporate Finance 2 (Mergers, Acquisitions, Divestitures”, „Decision Analysis”, „Applied Econometrics”, „Security Valuation and Financial Statement Analysis” és „Empirical Methods”.

Amikor kijöttem Németországba, az elején lesokkolt a különbség a magyar diákok és a német diákok között. Angoltudásom messze elmaradt a németekétől és a túróképességem is jóval alacsonyabb volt. Az első másfél hónapban komoly nehézségekkel küzdöttem, sokszor éreztem, hogy Mannheim meghaladja a képességeimet. Németországban nagyon számítanak az osztályzatok az álláskeresés során és így nagyon komoly versenyszellem alakul ki a hallgatók között. A Mannheimi Egyetem ezt még annyival is felerősíti, hogy mesterképzéseinek relatív osztályozási rendszert vezetett be. Tudatában annak, hogy ez a legmagasabb presztízzsel rendelkező német egyetem, a diákokra még nagyobb nyomás nehezedik.

Néhány komolyabb holtpon után úgy döntöttem, hogy végig fogom csinálni és bebizonyítom, hogy nekem igen is itt a helyem. Az előző félévem legnagyobb részét könyvtárban töltöttem és meg is lett az eredménye. Kínkeservesen felküzdöttem magam, sőt volt olyan tantárgy is, amelyben sikerült minden németet magam mögé utasítanom és megkaptam a legjobb osztályzatot.

Németországban sok magyar él kint, így itt nem teljesen álja meg a helyét, hogy csodálatos nyelvünkön bárkit kibeszélhetünk a villamoson. Voltam is egy ilyen vicces helyzet tanúja, amikor Berlinbe utaztam. Felszálltam a Metróra, leültem és mellettem két magyar fiatal fiú éppen szidta a németeket. Lévén, hogy szőke hajam van és kék szemem nem gondolták volna, hogy magyar vagyok én pedig ezt nem mondtam. Elkezdtek rólam beszélni, de én nem reagáltam semmit. Amikor leszálltam, akkor csak annyit szóltam hozzájuk „Kellemes Napot srácok” és teljesen elsápadtak. ☺

Németországban megismerkedtem az úgynevezett „Mittelstand” vállalkozási formával, ami véleményem szerint a legjobb orvosság lenne a magyar gazdaság számára is. A „Mittelstand” felfogás borzasztóan egyszerű, de mégis rendkívül hatékony. Találj ki egy terméket, kezd el gyártani, ne vegyél fel soha hitelt, ne legyenek óriási eltérések a fizetések tekintetében és minden profitját a vállalatodnak fektesd az alkalmazottaidba vagy termelőgépekbe. Egy „Mittelstand” cégvezető bizonyosan nem fog értékpapírokat vásárolni a tőzsdén, számára a legjobb befektetés, ha elküldi bármelyik alkalmazottját egy továbbképzésre vagy vásárol egy új termelőgépet. A „PUMA”, a „Ritter Sport”, az „Adidas”, a „Haribo” mind mind ezt a stratégiát követik generációk óta, a sikertörténetüket pedig szerintem senkinek sem kell bemutatni. Megkülönböztetett figyelem övezi ebben a tekintetben Bajor országot, amely a német „Mittelstand” fellegvára. Különös öntudat jellemzi a bajor lakosokat, akik rendkívül büszkék az elért eredményeikre, mivel ez Németország gazdaságilag legerősebb része. A „Mittelstand” koncepció sikerének talán a legnagyobb bizonyítéka, hogy a pénzügyi válság idején Bajorországban a munkanélküliségi ráta alig érte el a 4%-os mértéket, míg szerte Európában a 15% - 20%-os mutató volt a jellemző. Felmerülhet a kérdése a Kedves Olvasónak, hogy miért gondolom én azt, hogy ez lenne Magyarország jövőbeni felemelkedésének a kulcsa? Nos, a válasz pofon egyszerű... Amennyiben megnézzük a vezető „Mittelstand”-ok koncentrációját, meglepődve tapasztalhatjuk, hogy legnagyobb számban nem a nagyvárosokban helyezkednek el. Magyarországon szinte minden gazdasági tevékenység Budapestre összpontosul, ez Németországban egyáltalán nem igaz. Sőt... A főváros Berlin, például igen kevés gazdasági potenciállal rendelkezik. Egyedül a Deutsche Bahn székhelye található Berlinben, a nagy múlttal rendelkező német vállalatok közül. Németországban tehát velünk ellentétben van bőven állás a kisebb lélekszámú településeken is!

Németországban egy rendkívül egyedi jelenség figyelhető meg, ez pedig a Labdarúgás és a gazdasági teljesítmény közötti korreláció. A német gazdaság a 2006-os hazai rendezésű világbajnokság előtt stagnált, a termelési költségek pedig a legmagasabbak voltak Európában. A reform iránti igényt az emberekben azonban mégsem ez a tudat keltette fel, hanem a labdarúgó válogatott gyenge teljesítménye. Amikor olvastam erről az időszakról kezembe került egy „Das Bild” magazin, amely Jürgen Klinsmann (akkori szövetségi kapitány) ábrázolja, amint egy foci labda nehezedik rá és majdnem összenyomja. A labdán pedig a „Deutschland” felirat, amellyel azt ábrázolták, hogy egész Németország nehezedik rá. A reformot, amely „Hartz IV” néven vált ismerté végül Gerhard Schröder megvalósította és szakértők szerint ez mentette meg a német gazdaságot. Az elért eredmény kétségtelen, azonban ez Gerhard Schröder politikai karrierjébe és az SPD óriási népszerűségvesztésébe került. A reformok, amelyeket a kancellár meglépett (nyugdíj korhatár megemlése, szociális juttatások csökkentése és a segélyek szigorítása) véleményem szerint hamarosan elengedhetetlen lesz, a jelenleg ugyanezekkel a problémákkal küzdő és erősen stagnáló gazdasággal rendelkező Franciaország esetében is.

A 2006-os világbajnokságon a német labdarúgó válogatott jól szerepelt (bronzérem), és így a németek felfogását újra átjárta az optimizmus. A német gazdaság talpra állt és ma újra a legerősebb

Európában, nem beszélve arról, hogy bármilyen meglepő itt a legolcsóbb a termelés a nyugati országok közül. Ennek oka az erős méretgazdaságosság és a német munkaerő kivételes hatékonysága. Az utóbbival szembesültem én is, amikor kikerültem ide diáknak. Amikor a németek elkezdnek valamit, akkor végig is csinálják. Nem csinálnak semmit félig. Vagy elkezdnek valamit, vagy nem. Nincs átmenet, az ilyen kérdésekben rendkívül rugalmatlanok. Kétségtelen, hogy ez a sikerük kulcsa is, de azért sokszor kifizetődőbb lenne egy picit nyitottabban tekinteni a dolgokra. Erre egy nagyon vicces példa volt talán, amikor költözni szerettem volna. Jelenleg egy kollégiumban lakom és sajnos a kollégium egy 4 sávós autópálya bevezető szakasza mellett van, az én ablakom pedig pont a forgalom felőli oldalon helyezkedik el. Amennyiben az udvar felőli oldalon lenne a szobám, akkor nyugodtan tudnék aludni, de az én oldalamon elviselhetetlen a zaj. A kollégiumból kiköltözött a lakótársam, így üresen maradt a szobája, amely ráadásul a csendes részen fekszik. Kérvényeztem tehát, hogy átköltöznék az ő szobájába, de elutasították. A költözésemet azzal indokoltam, hogy az egyetem számára teljesen mindegy melyik szoba van üresen, nekem pedig értelem szerűen nem mindegy, hogy tudok-e aludni vagy sem. A bérleti szerződést azonban már aláírtuk, azt módosítani nem lehet. Maradnom kellett tehát... Így a szoba ott állt üresen 1,5 hónapig, ameddig nem találtak új bérlőt. Ismerve a német lakások iránti keresletet, az én szobámra is hamar érkezett volna bérlő, tehát ez a veszély nem fenyegette volna a főbérlőt. Lényegtelen lett volna magyar szemmel, de lényeges német szemmel. A szerződés az szerződés, azt módosítani csak úgy nem lehet...

A tavalyi évi Labdarúgó világbajnokság megnyerése óta Németországban szinte minden percben érezni lehet az optimizmust. Érezhetően komoly ereje van a vállalkozási kedvre a foci csapataik sikere, a mentalitásukra pedig végképp. Tipikusan „németes”, hogy az előző labdarúgó világbajnokságra való felkészülés során egy külön kutatócsoportot állítottak fel erre a célra és komoly energiát, pénzt investáltak a csapatba. A világbajnoki győzelem óta pedig egyértelműen úgy érzik, ez a helyes út. Külföldi tanulmányaim során megismerkedtem sok helyi magyarral is, idősebb és fiatalabb korosztályból egyaránt. Elbeszélgetéseik alapján tisztán érezhető, hogy a régi német mentalitás már sokat változott, mivel már kialakult a jelenlegi fiatalok körében egy komfort zóna. Amikor én mesélek egy átlagos magyar ember problémáiról, általában nem is értik. El nem tudják képzelni, hogy mennyire befolyásolhatja a hétköznapijainkat, hogy éppen „Fidesz” vagy „MSZP” van hatalmon. *(Itt természetesen egyik politikai párt irányában sem fogalmazok meg szimpátiát vagy ellenérzést! A nevüket csak a hatás érzékeltetése végett használtam!)*

Alapvetően Magyarországon rendelkezünk egy általános képpel, hogy minket külföldön „lenéznek”, illetve, hogy „az ország megítélése rendkívül negatív”. Én személy szerint, amivel találkoztam inkább csak maximum érdeklenség volt, ellenérzés nem. Nem sokat tudnak a magyarokról a fiatal németek, csak annyit, amennyit a „Spiegel Online” leír. Különösen érdekes viszont, hogy az idős németek mennyire szeretnek minket! Nagyon sokan emlékeznek még az ausztriai határok megnyitására a kelet-németek előtt, de a Balatonról is rendelkeznek emlékekkel. Az Aranycsapat híre pedig természetesen itt nagyon erős. Az 1954-es berni világbajnokság volt Németország első vb győzelme, amely ráadásul pont a második világháború után történt. Ezt a győzelmet ők nagyon ünneplik, jellemzően a „Das Wunder von Bern” *(A berni csoda)* elnevezéssel illetik. Különösképpen legendás győzelem ez nekik, hiszen a magyar válogatott 2:0-ra vezetett, majd innen lett 2:3 a németek javára. Ez a mérkőzés jól mintázza a „német talpra állást”. Arról nem is beszélve, hogy különös misztikus legendák keringenek arról, hogy a németek az esős időben a csapatuk „Adidas” cipője miatt nyerték meg a meccset. A mérkőzés 50. évfordulójára egy mozifilmet is készítettek, amely minden idők egyik legnagyobb kasszasikere volt Németországban. Csak a moziban, több mint

6 millió megtekintés volt közvetlenül a megjelenés után... Szintén érdekes történet, hogy a berni világbajnokság után történt „Wirtschaftswunder” (*Gazdasági csoda*), aminek köszönhető, hogy Németország ott tart ma, ahol tart.

A kezdeti nehézségek után, belejöttem a tanulásba és sikerült felvennem az itteni ritmust. Még mindig nagyon sokat kell fejlődjek, de érzem jó úton haladok. A szemeszter végén tudtam, hogy németországi tanulmányaimnak még nem érkezett el a vége, ezért kérvényeztem a csereprogram meghosszabbítását. Nem volt egyszerű, sok papír munka és idegtépő utánajárás volt. Ráadásul a Corvinus Egyetemnek már nem volt lehetősége hallgatót küldeni. Azonban „Bátraké a sors kegye”, tartja a mondás és mit ad isten az elutasítások után az egyik igen kedves német hölgy jóváhagyta a kérvényemet és az otthoni egyetememet is értesítette, hogy támogatja Mannheim a további tanulmányaimat Németországban. Erre alapvetően lett volna az egyetemnek kezdetektől fogva lehetősége, viszont a két intézmény közötti szerződésben megállapított maximális létszám keretet már elérte a Corvinus, szerződést pedig megszedni Németországban nem lehet. De ezek szerint mégiscsak lehet, csak alkalmazni kell a jó magyaros „Ha kirúgnak az ajtón, visszamászok az ablakon” módszert.

Összefoglalva tehát az elmúlt 8 hónap teljesen megváltoztatta az életemet, magam is (és a családom is) érzi a változást. Kinyílt előttem a világ, sokkal befogadó készebb, precízebb és összeszedettebb lettem. A külföldi környezetnek köszönhetően az angol nyelvtudásomat, mintha teljesen kicserélték volna. Már szinte csak angolul gondolkodom, és egyre szebben beszélek. Szüleim gyakran panaszkodnak is, hogy Skype beszélgetéseink során akaratlanul angol és német szavakat használok. Itt elsősorban a gyors reakciók során használt kifejezésekre gondolok, mint például „ja”, „genau”, „sure”, „of course”. Szintén óriási ajándék, hogy a három lakótársam közül kettő német anyanyelvű és így a németet is tudom napi szinten használni. Gyakran keverem még a kettőt, de mindig igyekszem németül bekapcsolódni a beszélgetésekbe, és ha valamit nem megfelelően mondok, vagy nem tudom a német kifejezést, akkor mindig segítenek és kijavítanak. Sokszor megmosolyognak, mert néha óriási hibákat vétek, de nagyon értékelik azt, hogy igyekszem az anyanyelvüket elsajátítani. ☺ Elmondásuk szerint a németem egyre jobb és mindig értik, amit mondok.

Nagyon sokat tanultam a német kultúráról és szerencsésnek mondhatom magamat, mert Mannheim egy valóságos „kulturális olvasztótégely”. Iskolatársaim közül megtalálhatóak diákok a földrész minden tájáról és nagyon sok kulturális ismerettel gazdagodtam az elmúlt hónapok során.

Kínai csoporttársaim megtanítottak engem bemutatkozni mandarin és kantoni nyelven, Koreai és hong-kongi lakótársaim sokat meséltek az Ázsiai kultúráról, Brazil csoporttársam az ország fejlődéséről amióta a BRICS gazdasági szövetség megalakult, Spanyol csoporttársaim az ország politikai helyzetéről és még ezeken felül megannyi ország megannyi történetét ismerhettem meg. Januárban hazalátogattam Budapestre, meginvitáltam néhány perui, török, ausztrál, spanyol és német barátomat.

Nagyon köszönöm az alapítványnak, hogy az anyagi támogatásuknak köszönhetően megvalósult ez az álomom és részese lehetek ennek a csodálatos érzésnek. Mannheim eddigi életem egyik legjobb döntése volt, biztosan állíthatom, hogy egy teljesen új emberként fogok hazatérni Budapestre.